

Reflexioner över en spårplan

De "utvidgade trattkommunerna" har lagt fram den gemensamma rapporten *Järnväg i västskånska delen av Öresundsregionen*. VB skriver gärna om tåg och spår och kan naturligtvis inte avhålla sej från några kommentarer.

1. Den järnvägshistoriskt intresserade konstaterar skillnaden mot förra gången som det skånska järnvägsnätet byggdes ut, för hundra år sen. Då konkurrerade städerna inbördes med sina banor för att erövra mesta möjliga omland åt sina köpmän. Nu samverkar de. Bra.

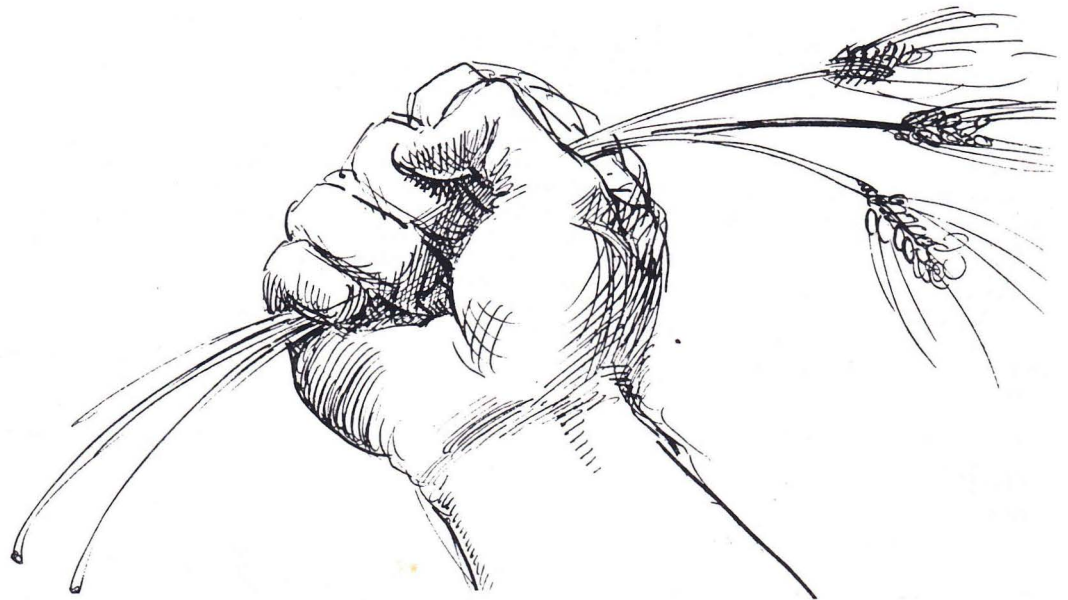
2. En allmän stråvan tycks vara att bygga upp separata nät för gods- och persontrafik. Behövs det av kapacitetsskäl har vi naturligtvis inga invändningar. Är motivet att tillgodose en modebetonad fruktan främst bland mellanskikten för "farliga transporter" är saken mer tveksam. Modevägor kommer och går. Vem föreslår väl separata motorvägar för lastbilarna? En planerad linje som "Yttre godsbanan öster Malmö" kan mycket väl bli intressant för lokal persontrafik, som Lommabanen och dess förlängning norrut redan är.

3. Sammanhängande därmed: vi upplever nu en för många oväntad renässans just för den lokala persontrafiken (pågatåg m.m.). Vi kan mycket väl få motsvarande nytändning för kortväga godstrafik, om lastbilarna ska bära sina fulla miljökostnader och man gör något åt skattefusket i branschen. Då ska inte en återuppyggt järnväg till Dalby och österut reserveras för persontrafik (som det står i rapporten), och då gäller det att inte göra sej av med alla centralt belägna last- och uppställnings-spår.

4. För Lunds del har de nyss så stolta planerna tonat ner. Ett spår kan grenas av från "Staffanstorpsbanan" men tydligen först sedan den har förlängts mot Sjöbo vilket torde dröja. Och den löst skisserade spårvägen från Lund C till Ideon famlar efter en fortsättning.

5. "Samhällsplanering som stöder tågtrafik" heter ett avsnitt. En vacker tanke. Men varför vill stadsbyggnadsdirektör Tingvar lägga en så viktig serviceinrättning som ett nytt systembolag på Gastelyckan, utan tanke på framtida spår?

Tre miljöaktiva fick pris

Annandag pingst fick tre miljöaktiva organisationer i Lund vid en ceremoni på Stortorget motta Lunds kommuns miljöpris av miljödelegationens ordförande Karin Svensson Smith (v). Karin hade i det vackra försommarvädret anledning att se både allvarligt och positivt på miljöutvecklingen. Så här sa hon i sitt tal, när hon överlämnade priset till de tre mottagarna.

–Världsmiljödagen infaller när man kanske har som störst anledning att njuta av naturen i den här delen av världen. Grönskan är skir, många djur har fått ungar och fåglarna sjunger fortfarande. Det är tillräckligt varmt för att vi ska slippa hatjocka ytterkläder, barnen springer barfota i gräset och det är mysigt att ha picknick utomhus. Men det finns smolk i den glädjebägare som försommaren utgör. Det är inte bara bladen som är gröna av den algpåväxt luftens kvävenedfall ger upphov till. Jag är tillräckligt gammal för att minnas när det inte var så, när trädstammarnas ljusgrå gav kontrast åt de gröna löven.

Jag har svårt att tillfullo njuta av försommaren när det finns misstankar om att förhöjda temperaturer är en del av ett mönster som kan ge upphov till klimatkatastrofer inom en inte alltför avlägsen framtid.

Strålände fräschör

När de första primörerna ligger fräscha i affärerna kan man inte vara riktigt säker på att de inte är

onaturligt fräscha trots långa transporter genom EU:s medlemsländer eftersom de blev utsatta för bestrålning innan de packades. Köttuggorna växer i munnen vid sommarens grillfester om man tänker på den antibiotikabehandling och de slaktdjurstransporter kreaturen i de flesta EU-länder får genomlida.

Men vi får inte förfalla i vanmakt inför de hot som smyger sig på oss. Vi måste ta saken i egna händer och forma framtiden för oss själva samt för kommande generationer. Framtiden är inte bestämd av en osynlig ande, vare sig den kallas gud, marknaden eller något annat. Vi nordbor lever i en politisk demokrati formad av arbetarrörelsen och andra humanistiska krafter. Även om demokratin kringgärdas gäller det att utnyttja de möjligheter den ger.

Agenda 21

I Rio de Janeiro för snart tre år sedan fattades beslut inom FN:s ram. Beslut som innebär en möjlighet att lägga om kurs för att skapa en långsiktigt hållbar

utveckling. Agenda 21 antogs. Agenda 21 är en världsomspännande miljöhandlingsplan för hela det 21:a århundrandet.

Det är svårt att tänka i så långa tidssjok. Mer än en människas livslängd. Tänker man tillbaka 100 år kunde svårligen dåtidens människor föreställa sig hur vi skulle ha det nu. Tanken svindlar. Ändå är det detta vi måste göra, alltså att ständigt vidga horisonten tidsmässigt och geografiskt. Det är vår enda chans att förbereda oss på ett samhälle utan användning av olja, kol och naturgas etc.

Kortsiktigt tillväxtpår

Obehagliga beslut skjuts upp idag eftersom de tycks avvika från det kortsiktigt materiella tillväxtpår såväl de västliga som de östliga industriländerna samt de transnationella företagen lagt ut. Varje gång det sker, gör vi det besvärligare för oss i framtiden. De stora förändringarna som obehagligen måste genomföras om människan ska finnas kvar som art på jorden, blir mindre smärtsamma om de får börja nu och ske successivt i en demokratisk beslutsordning.

Lund är en liten plats i världen. Det kan synas betydelselöst vad vi gör. Resonerar alla andra på samma sätt är det kört, garanterat kört. Jag resonerar på motsatt sätt. Kan vi åstadkomma miljöanpass-

(forts. sid. 2)

Röd lyser stugan

Jag var på fest härom veckan. Det var den bekanta studenttidningen Lundagård som fyllde 70 år. Jag brukar hålla mig borta från studentjubiléer och liknande och borde ha gjort detsamma här, men ibland tar nostalgin ut sin rätt. Det var som man kunde ha fruktat på en subskriberad jubileumsmiddag: segt kokött med sönderkokta grönsaker. Stämningen var godmodigt reaktionär på det sätt som man erinrar sig från studentlivet på tidigt sextiotal – ni vet så där så att det anses charmfullt och trevligt att sjunga snapsvisor på melodin till Internationalen. Till kaffet underhöll spexarna med rasistiska kupletter.

Myter

Vad ska man då säga om Lundagård, själva festföremålet? Tja, den har väl aldrig varit omistlig, även om motsatsen brukar påstås. De flesta studenter har säkert inte berörts djupare, om de ens har läst den. Sen har ett litet antal studenter med skrivklåda tagit tidningen i anspråk för att öva sig och inget

ont i det. Det var påfallande på jubiléet vilken stor andel av de närvarande som faktiskt var journalister.

Mer svårartat är det när myterna presenteras som om de vore sanningar. Ett ofta hört påstående är t.ex. att Lundagård och mera allmänt akademiker från Lund skulle utmärka sig för någon särskild sorts skeptisk och kritisk hållning. Det är naturligtvis rent nys. Det räcker med att gå på en studentafton för att lyssna på någon gäst som ligger rätt i tiden. De enklaste retoriska grepp och de banalaste skämt går hem hos en publik som är såå tacksam för att Personligheten har gjort sig omaket att komma till det lilla Lund.

Jag skulle dock möjligen kunna gå med på att Lundagård betytt något stilmässigt, kanske t.o.m. för denna obetydliga blaska. I så fall handlar det inte om någon enskild stil utan bara om tanken att formen är värd att bekymra sig om. Men det är knappast den originellaste av tankar, och vem kan bli munter av att arbeta i samma tradition som

Per T Ohlsson och Nils-Eric Sandberg?

Till källorna

Ibland känns det urbana livet på slätten alltför bekvämt och utsläat. Då uppstår ett inre behov av att fara norrut, till Småland, för att hämta kraft och must ur den mörkas skogen och de blommande hagarna. Och naturligtvis också för att få del av den folkliga visdom och kloka bondförnuft som, oberoende av tidens tand och akademiens fåfångligheter, har sin hemvist där.

Jag var där över pingsten och har nu fyllt min kvot för en tid. Jag hade t.ex. glömt hur stora myggen är i Småland, och hur många. Men visst var det överväldigande. Man sitter där på den lövsågade verandan och tittar på det åldrigt bilade timret i ladan. Och vad kommer på den slingrande grusvägen om inte en hästskjuts dragen av en praktfull ardenner! I detsamma gal göken. Jag lovar, jag hade inte blivit ett dugg förvånad om Astrid Lindgren hade kommit tultande i vägdammets och sagt något klokt och folkligt.

Att gilla läget

I vissa avseenden är man dock ytterst modern i Småland. Våra ögon fångades av en rar liten röd stuga med en stor skylt i fönstret där det stod "Till Salu – 25.000". Det var bara det att när man kom lite närmare såg man att det stod "DM" efter priset och då kom saken liksom i ett annat läge. Vi fick höra att en normal söndag på Emmaus-Björkä är hälften av besökarna tyskar. Men det är bara att gilla läget. Herregud, i varannan fiskarstuga i Bretagne sitter det snart någon svensk mellanskiktare och huttrar. Smålänningarna är just kända för att gilla varje läge och på anslagstavlan i Björkä kunde man följaktligen hitta en lapp med utropet "Liebe Schwedenfreunde!" som erbjöd språkkurser i svenska för besökarna för en lämplig penning. Så, leve internationalismen och det moderna reselivet! Snart är det EU-val.

Lucifer

Miljöpriset

(Forts. fr. sid. 1)

ningar av vår kommun så kan det bli ett gott exempel ssom andra kommuner kan ta efter. Vår uppgift i miljödelegationen är att stå för det miljöstrategiska tänkandet som kommunen måste genomföra av om vi ska klara en anpassning till vad naturen tål. Idag vet vi inte så mycket om vad naturen långsiktigt tål, men en hel del om vad naturen inte tål.

Lunds första miljöpris

Vi har samlats här idag för att dela ut kommunens miljöpris. När miljödelegationen resonerade om vilka bland alla de nominerade som skulle väljas ut, så tänkte åtminstone jag på vad som kan få bärighet inför framtiden. Samtliga de tre vi valde ut kan motiveras sett i ett framtidsperspektiv.

Tornäs gård

Jag börjar med Tornäs gård, Makarna Kristin Magnusson och Jörgen Hansson samt deras nyfödde son. Er verksamhet utgör ett gott bevis för att livsmedel inte behöver transporteras långa sträckor innan de når oss konsumenter. Er gård ligger strax öster om de östliga områdena i Lunds tätort. Vi kan se spannmålen växa på era åkrar. Ni malar säden på gården. Mjölet saluföres på gården och i närbutikerna på Östra Torn. Det innebär att säden från att den såddes till att jag kan baka bröd av den i mitt kök har förflyttats maximalt två kilometer. Eftersom transporterna av livsmedel sammantaget med alla dess olika förädlingsled

Östra Torn är en stadsdel duktig på miljö

är ett av de mest miljöförstörande inslagen i vår samhällsstruktur känns det väsentligt att lyfta fram Tornäs gård som ett exempel för framtiden.

Stad och land

Tornäs gård är början på den integration av stad och land inom kommunen som blir nödvändig om vi ska sluta kretsloppen. Elever på Östra Tornskolan och Flygelskolan cyklar ut till er gård och får hjälpa till. På så sätt får de uppleva årstidernas skiftningar via odlingsens alla faser. Har jag förstätt det hela rätt finns det planer på att ersätta importerad konstgödning med naturgödning producerad på Östra Torn. Ännu är nog ingenting bestämt, naturgödning kan betyda komposter från skolorna, urin från urinseparerade toaletter och gödsel från 4H-gården. Även om ni ännu inte uppfyller kriterierna för KRAV-odling känns det angeläget att värna om Tornäs gård så att den odling Kristin och Jörgen tog över efter Jörgens far kan fortsätta även i nästa generation.

Rio-gruppen på Östra Torn får Lunds miljöpris för sitt okonven-

tionella och framgångsrika arbete med Agenda 21. Ni har överskridit traditionella yrkes- och förvaltningsrevir för att initiera arbete med hållbar utveckling bland boende, elever, dagisbarn och andra grupper. Ni har konsekvent hävdad underifrånsperspektivet och inte suttit och väntat på direktiv uppifrån. Ert arbete har blivit känt över hela Sverige och ni var en av de få utvalda när miljö- och naturresursdepartementet skulle välja bland de tusentals Agenda-projekt på lokal nivå som pågår i Sverige.

Efter Rio-gruppen

"Efter Rio-gruppens" arbete inbegriper bland andra kyrkan med en mångfacetterad och klok verksamhet; exempelvis Agenda-utbildningen av prästerna i Lunds stift. Maria Magdalena har blivit en samlingslokal för oss som vill delta i Agenda-arbetet oavsett om vi är medlemmar i svenska kyrkan eller ej.

Skolornas efter Rio-arbete innehåller många goda idéer. Har jag uppfattat det rätt är planeringsarbetet för den nya högstadieskolan mycket miljöanpassat.

Flygelskolan byggdes enligt samma sunda skolan principer som utarbetades för Gunnesboskolan.

Områdestidningen Allehanda har fungerat som en informationskanal i Agendaarbetet och dessutom har den stärkt förtroendet hos de mellanstadieelever som har varit med och gjort tidningen. Allehanda, liksom resten av Efter Rio-gruppens verksamhet är en bra start för det som ska bli kommunaldelnämnd Öster.

Miljöbiblioteket

Miljöbiblioteket får Lunds kommuns miljöpris för deras oförtrytliga arbete med miljöinformation. Miljöbiblioteket är unikt och det finns inte mer än två andra miljöbibliotek i den utomparlamentariska miljörörelsens regi i hela Europa, om jag är korrekt informerad. Miljöbiblioteket får hälften av den totala prissumman på 50000 kronor.

Lunds miljöbibliotek ordnar egna möten och förser många miljögrupper med billiga möteslokaler, något som det är stor brist på i Lund. Åtskilliga ALU-projekt har bedrivits innanför miljöbibliotekets väggar. Dessa projekt har sannolikt haft stor samhällsnytta jämfört de flesta andra ALU-projekt.

Lunds stadsbibliotek och skolbiblioteken har fått vidkännas nedskärningar de senare åren. Därför har miljöbiblioteket haft en stor plats att fylla när elevernas och allmänhetens behov av miljöinformation har ökat. Miljöbiblioteket är mycket väl värt sitt pris. □

Vi här uppe, ni där nere

Efter årtal av utredning och politiska strider finns äntligen ett förslag till förändring av kommunens nämnder och förvaltningar. För kommuninnevanarna (som nu kallas brukare) innebär kommunalsreformen små förändringar. För dom som bor på Norra Fäladen och i Genarp betyder det inget alls för dom har redan egen kommunalnämnd. Här ger Rune Liljekvist i KDN Norr sin personliga syn på reformen.

Redan 1992 började man genomföra en del förändringar. Kommunen övertog ansvaret för viss sjukvård från landstinget, skolstyrelsen fick fritidshemmen från socialnämnden. Stadsingenjörskontoret bytte namn till Lunds lantmäteri och stadsbiblioteket lämnade en del ansvar till de lokala biblioteken.

Året därpå fördes gatukontorets arbetsenhet över till Markentreprenad. Gatukontoret blev köpare och Markentreprenad blev säljare. Det var på den tiden då borgarna skulle leka affär med kommunen. Alla skulle köpa av och sälja till varandra. En del av rationaliseringarna var bra men somt var mindre bra. Bäst var kommunalsreformen, men den ville varken moderaterna, deras högerben KDS, eller folkpartiet ha. Kommunalsreformen är den del av den stora reformen som allmänheten har mest glädje av. Man skall öka både demokratin och effektivitetens sägs det. Efter att ha läst förslaget kan jag säga att man i alla fall ökar effektiviteten. Om demokratin skall jag tala längre ned.

Ska vi leka affär?

I fortsättningen kommer vi att ha tre nivåer i kommunen. Den översta är den politiska nivån. Där har vi den gamla kommunstyrelsen, som i förslaget liknas vid en koncernstyrelse. KS får ökad makt och de nämnder som blir kvar får mindre att säga till om. Det är en centralisering som genomförs under glada tillrop om ökad decentralisering! Kommunstyrelsen svarar för all övergripande planering. Man kan säga att den skall leda och fördela arbetet (§32).

Nivå två är den centrala administrationen, det är det som blir kvar av den gamla nämndfunktionen. Biblioteks-nämnden och fritidsnämnden läggs ner och det som inte kommunstyrelsen tar får den nya kultur- och fritidsnämnden sköta. Fastighetsnämnden upphör, likaså Miljödelegationen, men "syntsättet" förs, enligt förslagsstälarna vidare till Miljö- & Plankommittén (MPK). Markentreprenad föreslås flyttas från kommunstyrelsen och få en egen liten styrelse av 5 politiker. Snabba beslut och liten insyn befrämjar handeln, verkar vara tanken.

Vi här uppe

Den tredje nivån kallas den lokala nivån. Det är vi här uppe på Norra Fäladen. Politiker och tjänstemän i kommunalerna. Det är vi som skall försvara och förklara dom storas beslut däruppe. I mina dystaste

stunder tror jag det är hela meningen med föreningen. Men oftast tycker jag att det är en bra reform. Vänsterpartiet har ju länge fajtats för kommunalnämnder. Visserligen ville vi ha direktvalda såna som avspeglade den lokala politiska fördelningen, men man kan ju inte få allt. Och det förslaget var kanske inte så genomtänkt, trots allt.

Smådemokrati

Efter ett halvår som representant för vänstern på Norra Fäladen är jag ganska nöjd med de möjligheter till kontakt med invånarna (förlåt brukarna) som den lokala förankringen innebär.

Kommunalsnämnder innebär ökad demokrati. Om man med demokrati menar folks möjligheter att påverka politiska småsaker. Ett staket här, en parkbänk där, ett extra bollplank och mindre bus i skolan. Det är vad ju faktiskt vad Andersson frågar efter, Pettersson vill ha syrenhäck i stället för tuja runt byggleken och Lundqvist vill ha plats på nya ålderdomshemmet.

Alla är rädda för oljud från den planerade utescenen på St Hans Backar och skriver oroliga brev och ringer mindre roliga samtal till artiga kommunalpolitiker som lovar information före beslut. En sak är vi dock alla överens om; vi vill ha kvar våra parkgubbar kvar här uppe! Enligt förslaget skall dom ingå i Markentreprenadsståhejet och vi skall köpa deras tjänster för pengar som vi får från – ja var får vi pengarna ifrån?

Våra väljare som tillhör den icke utredda fjärde nivån betalar kommunalskatt, som dom på första nivån tar hand om. Sen delas pengarna ut till oss här på trean efter regler som tar hänsyn till folkmängd och befolkningsstruktur. De betyder, tror jag, att vi på Norra Fäladen, med många arbetslösa, många lågavlönade och många invandrare (ofta samma människor) får lite mer än ni välbärgade, bilmotorstörda fyror på Mårtens Fälad och ni högbrynta akademiska fyror i Centrum. Det vet jag naturligtvis inte, men jag hoppas. Annars vore det som att ta pengar från ena fickan och stoppa i den andra. Det är väl varken särskilt effektivt eller demokratiskt?

Bäst av allt tycker jag, är att vi har en öppen fritidssklubb för zigenska barn här. Den är den enda i Sverige och jag blir så glad att jag ryser när jag tänker på att detta kan vara början till att ge dessa evigt förföljda ett eget land att vara i. Bara det är värt hela kommunalsreformen.

Rune Liljekvist

I huv'et på en kommunalpolitiker

Reflektioner kring ett ämne i vilket vi måste vara tydliga, skrivet på Sveriges nationaldag.

Såg ett program på TV om de svenska nazistiska organisationerna VAM, BSS m fl och blev naturligtvis rädd. Vilka argument biter på dessa "Führer" som på fullt allvar menar att de är stridande part i ett raskrig.

Fryshuset med bl a Anders Carlberg angriper problemet på sitt sätt, genom att försöka inlemma de grupper som är mest mottagliga för naziidéerna i sin vanliga verksamhet. Detta sätt är naturligtvis det rätta! Vilsna, identitetssökande ungdomar får inte stängas ute. För där ute står välkräddade, väletablerade mörkermän och försöker värva dom för sin sjuka sak.

Det är viktigt, i kampen mot dessa idéer, att vi inte slirar i vår argumentering. Vi får inte börja ägna oss åt sifferexercis för att visa, att om vi inte gör något kommer Sverige om något årtionde inte längre vara svenskt. Vi måste klargöra att "svensk" är det som, i varje tid, omfattas av svenska medborgare. Vi måste påpeka att Sverige med enbart "ursprungliga" svenskar inte är, aldrig var och förhoppningsvis aldrig blir.

För att undvika att nazisterna värvar anhängare måste något göras åt det som orsakar ungdomars vilshenhet och brist på identitet, brist på framtidstro. Arbetslösheten, detta onda, som man försöker omskriva i procent och tiondelar, men som hotar att skada samhället långt mer än t ex ryska ubåtar nånsin gjort, måste bekämpas med alla medel!

Näretablisemanget talar om EU-anpassning måste vi kontra med att fråga om den går att kombinera med Världs-anpassning. Underlättar EU-anpassningen arbetet med att bygga ett samhälle som fungerar i den värld vi lever i, med människor som flyr undan krig och förföljelse och behöver skydd? Underlättar den byggandet av ett fungerande mångkulturellt Sverige befolkat av svenskar med olika ursprung men med lika värde som har/ges viktiga uppgifter att lösa. I annat fall är vi inne på fel spår och måste växla om innan vi spårar ur.

S-B P

Inför EU-valet: Vem kan man rösta på?

Nu i helgen bestämmer vänsterpartiets partiråd och partistyrelse utseendet på listan i höstens val till EU-parlamentet. Tidningskommentarerna har hittills utgått från att det förslag som valberedningen presenterat kommer att gälla. Vi får verkligen hoppas att så inte är fallet.

Jag ansluter mej i stort sett till de resonemang som Mårten Dunér och Rolf L. Nilson har fört här i VB, men det kan behövas en upppeppning så här inför det avgörande mötet.

Naturlig besvikelse

Det är naturligt att nomineringsprocesser av det här slaget skapar både glädje och besvikelse. Man har sina favoritkandidater som man tror på och vill se väl placerade, och så slås somliga av dem ut av andra. Nomineringen och fastställandet av listor är en intressekamp där intressena har många dimensioner. Senast har vi sett besvikelsen i Arbetet över bristen på valbara skåningar på de båda socialdemokratiska valsedlarna, och uppmaningen att genom dimensionen av personal lyfta upp dem som ändå finns där.

Besvikelsen (och glädjen över eventuella framgångar) är densamma som man känner efter partikongressernas beslut om programtexter. Sällan får man vara riktigt glad. Men har de demokratiska formerna iakttagits är normalt det vettigaste att utåt sluta upp kring det beslut som har fattats.

Jag hoppas att jag kan sluta upp bakom vänsterpartiets EU-lista.

Segrande minoritet

Jag tillhör dem inom vänsterpartiet som arbetade för ett ja i EU-omröstningen, närmast inom ramen för gruppen Lundavänner för EU. Vi var en inte särskilt stor minoritet, men här i Lund fanns det åtminstone ett tiotal bland de aktiva v-medlemmarna som deklarerade sin ja-hållning. Av enkäter efteråt vet vi att omkring femton procent av partiets anhängare ville in i EU. Inget konstigt med det, alla riksdagspartier var splittrade. Även moderaterna och även miljöpartiet – det senare hade rentav en större andel EU-positiva än vänsterpartiet.

Jag gladdes förstås åt min sidas seger i folkomröstningen, och jag gladdes åt den realism och det

(forts. sid. 4)

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet

NY ADRESS.....

EU-valet

(forts. fr. sid 3)

sinne för det demokratiska spelets regler som v-riksdagsgruppen visade när den var med och formellt bekräftade omröstningens resultat. Jag hade kritiserat Gudrun Schymans hårda engagemang för nej-linjen men tyckte att hon gjorde sansade kommentarer efteråt. Jag noterade samma besinning hos ledande företrädare för miljöpartiet, samma vilja att göra det bästa av situationen, att utveckla ett konstruktivt samarbete med sina många likasinnade ute i de andra EU-länderna.

Nu har vi fått en backlash. Mp-kongressen i maj körde över Per Gahrton i sina skrivningar om EU. V-valberedningens förslag till lista måste tolkas som en markering mot partiets riksdagsgrupp.

Ohly: kommunist men inte marxist

Vänsterpartiet har en partisekretärer, Lars Ohly, som deklarerar att han är kommunist. Partiet samlar alla som accepterar dess breda vänsterprogram, sålunda även kommunister, och Ohly är i sin fulla rätt att ha sina ståndpunkter. Men jag beklagar att han inte samtidigt är marxist. En hållning enligt traditionen från Marx, med dess betoning av internationalism, av att den juridiska och politiska överbyggnaden måste anpassas till den ekonomiska basens utveckling (märk hans positiva syn på Tysklands och Italiens enande), i kombination med den antiutopism som inte genast höjer den orealistiska parollen om världsrepublik, leder rimligen till både EU-vänlighet och federalism. Detta har bekräftats av vänsterpartiets vice ordförande Johan Lönnroth som var EU-motståndare och alltså heller ingen marxist.

Lars Ohly förklarade däremot på senaste partistyrelsemötet, enligt trovärdiga källor, att han var emot ett utökat EU-samarbete även om det skulle finnas en vänstermajoritet. Omvänt: det snäva svenska nationella intresset skulle väga tyngre än den europeiska politikens innehåll! Det är en hållning som vore begriplig hos t.ex. en centerpartist. Marxistisk är den inte.

Greppet om partiapparaten

Nu har Lars Ohly naturligtvis en maktposition som partisekretärer. Han kommer också ur en grupp av KU-aktivister som stod för en markant traditionalistisk linje under åttitalets ideologiska mot-sättningar i vänsterpartiet.

Vi har sett hur den gruppen har stärkt sitt grepp om partiapparaten. Partiets främste EU-ansvarige Billy Eriksson är en exponent. Marianne Eriksson som arbetar på partikansliet är en annan.

Nu är Marianne Eriksson av valberedningen föreslagen som tvåa på listan. Det tycks vara ett olyckligt förslag. Den bild jag har fått av henne är hon är en god agitator och en ännu bättre intrigör men en medioker politiker och funktionär som har svårt att klara av sina arbetsuppgifter. Det är inga särskilt goda meriter för en person som ska jobba fem år i en så avancerad församling som EU-parlamentet. Jag skulle unna ettan på listan, Jonas Sjöstedt, en EU-kritiker vars personliga kvalifikationer jag har stort förtroende för, en bättre vapendragare i Strasbourg. Jag jämför t.ex. miljöpartiets ledande par Per Gahrton och Inge Schörling.

Acceptera – till en viss gräns

Jag är alltså kritisk till Marianne Eriksson. Men skulle hennes placering hålla är det ett beslut som jag får acceptera. Annorlunda är det med trean på valberedningens förslag, Eva-Britt Svensson.

Eva-Britt Svensson har troligen ännu sämre personliga kvalifikationer för EU-uppdraget. Det omdömet bygger jag på vad jag läste och hörde av henne i EU-kampanjen där hon var ordförande i Nej till EU. Rolf L. Nilson betecknade henne här i VB som ett "blåbär" och jag är beredd att instämma i det hårda omdömet. Men även Svensson hade jag fått godta om det bara hade gällt kvalifikationerna.

Det gör det inte. Det gäller principer.

Dålig taktik

Men först ett ord om taktik. Eva-Britt Svensson är ju socialdemokrat. Det var sannolikt det som gjorde att hon kunde nå sin position i Nej till EU, och det måste ha varit det taktiska motivet bakom valberedningens placering av henne så högt upp. Det var dålig taktik. Hon är ingen känd socialdemokrat utanför det inre av Kronobergs län och de trånga Nej till EU-kretsarna.

Hon blir utesluten ur sitt parti om hon öppet kandiderar på v-listan, och socialdemokraterna har nu en egen lista med utpräglad nej-karaktär.

Och nu principiellt. Hon har förklarat att hon tänker ansluta sej till den socialdemokratiska parlamentsfraktionen i Strasbourg. Naturligtvis blir hon inte inläppt där, men det är hennes dåliga vilja som räknas. Och hon förklarade i en DN-enkät nu i veckan, att det hon främst ville arbeta för som EU-parlamentariker var "Sverige ut ur EU". Inget villkorande med utgången av EU:s regeringskonferens utan ett rent krav. Jag kan inte förstå det annat än som en brytning med den vänsterpartilinje som gjorde att vi i riksdagen accepterade folkomröstningens resultat.

Därmed har en gräns nåtts för min del. Jag vill inte rösta på en v-lista med Eva-Britt Svensson på valbar plats.

Även ja

För min del räcker det dock inte med att den detaljen korrigeras,

divs. att Svensson stryks eller flyttas ner. Jag vill också ha åtminstone en EU-positiv person bland de arton kandidaterna. Det behöver inte vara en federalist som jag själv, och det behöver självfallet inte handla om valbar plats. Det senare skulle inte vara en rätt spegling av opinionen i partiet. Men det skulle vara ett erkännande av den EU-positiva minoritet som jag själv tillhör och en allmän demonstration av tolerans. Juristen Sten de Geer som förgäves lanserades i valberedningen är ett gott namn.

Vi får se hur det går i helgen. Risken finns ju att det blir en lista som jag inte kan rösta på och arbeta för. Det är inte så märkvärdigt, med dagens uppluckrade partidisciplin. Som Rolf sa i VB: lanseringen av en socialdemokrat på v-valsedeln bör ses som en signal om att inte heller vänsterpartister behöver vara trogna.

Fördenskull behöver man ju inte rösta s. Jag ser Sarajevolistan som ett seriöst alternativ.

Gunnar Sandin

Svar till "Håkan Olsson":

Häftigt stuk och stilgrepp

Tack för synpunkterna, dem tar vi till oss. Som den minnesgode läsaren minns sig uttryckte HO i förra VB vissa betänkligheter mot att en av Veckobladets medarbetare tilläts publicera en del uppriktigheter i förröra VB. De gällde ungdomens förvillelser och spritvanor och den vuxnes vanmakt.

Redaktionen borde visat bättre omdöme, menar Håkan.

Kan så vara. Vi får nog erkänna att vi charmades av det häftiga stuket i ingressen. Det kommer säkert att locka läsare, trodde vi. Och det visade sig ju vara rätt tänkt, eller hur?

Så till omdömet. Det känns lite genant att behöva påpeka att "jag" ibland är ett stilgrepp som kan ligga ett stycke från författarens egen person. Att den kritiserade skribenten lyckats så bra att han t o m kunnat föra HO bakom ljuset kan man endast applådera honom för.

Det vore oss fjärran att recensera våra författare i fråga om vad som skulle vara sant eller osant.

Redaktionen

Sommarlägret vid Hjärtasjön i Lönsboda

äger rum den 22–30 juli i år. VB återkommer med mera information i nästa nummer. Anmälningar och frågor till Kerstin Håkansson-Sundin, tel 040-796 22.

MÖTE MÖTE

Kommunalpolitiska gruppen träffas måndagen den 12 juni kl 19.30 på partilokalen för att bereda kommunfullmäktige som sammanträder den 15.

Kommunalpolitiker i alla nämnder träffas måndagen den 19 juni kl 19.30 på partilokalen för att diskutera kommunvalsnämndsårsrapporten med anledning av den remissrunda som alla då är mitt i.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Thomas Schlyter och Marianne Sonnby-Borgström

För manus se redaktionsrutan överst på denna sida.

Telefon till redaktörerna:
Rolf L Nilson 046-129044.
Kajsa Theander 046-13 28 40.
Thomas Schlyter 046-14 75 05.

Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Person 046-13 82 13.